

Právo dítěte k rodičům.

Mnoho dětí žije vůči rodičům v neblahém domnění, které je pro ně k největší škodě. Věří, že mohou rodičům přičíst podnět k jejich vlastnímu pozemskému bytí. Často slýcháme poznámku: „Ovšemže se o mne rodiče musí starat; neboť oni mne přece přivedli na svět. Není mojí vinou, že jsem zde.“

Něco pošetilejšího nemůže být vůbec řečeno. Každý člověk je na této zemi na svou vlastní žádost nebo pro svou vlastní vinu! Rodiče dávají pouze možnost inkarnace, nic víc. A každá inkarnovaná duše musí být vděčná, že jí k tomu byla poskytnuta možnost!

Duše dítěte není ničím jiným než **hostem** u svých rodičů. V této skutečnosti samotné spočívá již dosti vysvětlení, aby se vědělo, že dítě ve skutečnosti žádná práva vůči rodičům uplatňovat nemůže! Duchovní práva k rodičům nemá! Pozemská práva však vzešla přece pouze z čistě pozemského a společenského uspořádání, které stanovil stát, aby sám nemusel převzít žádné závazky.

Dítě je duchovně pro sebe uzavřená osobnost! Kromě pozemského těla, které je nutné jako nástroj k činnosti na této hrubohmotné zemi, nepřijalo od rodičů nic. Tedy jen příbytek, který může používat již dříve samostatná duše.

Avšak plozením přebírají rodiče závazek, že budou tímto vytvořený příbytek opatrovat a udržovat, až duše od nich tento statek převezme a je schopna sama převzít opatrování. Čas k

tomu vhodný ukáže přirozeně samotný vývoj těla. Co je nad to poskytnuto, je darem rodičů.

Děti by se měly přestat proto jednou konečně spoléhat na rodiče a raději myslet na to, aby se samy co nejdříve mohly nějakým způsobem postavit na vlastní nohy. Je při tom přirozeně lhostejno, zda působí v samotném domě rodičů nebo mimo něj. Musí to však být působení, které nesmí spočívat v zábavě a plnění takzvaných společenských povinností, nýbrž v určitém skutečném a užitečném plnění povinností tak, že příslušnou činnost by musela vykonávat jiná, k tomu zvláště najatá osoba, pokud by dítě tuto práci už nevykonávalo. Jen tak je možné mluvit o užitečném bytí na zemi, které má za následek zraní ducha! Plní-li dítě v domě rodičů takový úkol, lhostejno, zda je mužského nebo ženského rodu, tak mu má náležet od rodičů také **taková** odměna, kterou by musela dostat cizí k tomu zaměstnaná osoba. Jinými slovy: Dítě musí být v plnění svých povinností respektováno také jako skutečně samostatný člověk a takto s ním musí být jednáno. Váže-li pak rodiče a děti zvláštní svazek lásky, důvěry a přátelství, tak je to o to krásnější pro obě strany; neboť pak toto dobrovolné spojení vychází z vnitřního přesvědčení, a je proto tím cennější! Pak je to ryzí a spojení se udrží také pro onen svět, k oboustranné podpoře a radosti. Rodinný nátlak a rodinné zvyklosti jsou však nezdravé a zavrženíhodné, jakmile je překročena určitá hranice věku dítěte.

Nejsou přirozeně také žádná takzvaná příbuzenská práva, o která se tak často opírají zejména tety, strýcové, sestřenice a bratřenci, a co všechno se ostatně snaží tvářit jako příbuzenstvo. Právě tato příbuzenská práva jsou zavrženíhodným nešvarem, který se musí v sobě sama ucelenému člověku vždy zhnusit.

Z tradice stalo se to žel zvykem tak, že se běžně člověk dokonce nic jiného ani nesnaží myslet a tiše se podrobuje, i když také s nechutí. Kdo se však odváží malého krůčku a svobodně o tom přemýšlí, tomu přijde to všechno z hloubi duše tak směšné, tak odporné, že se pobouřen odvrátí od takto vytvořených troufalostí.

Takovéto nepřírozené věci musí být jednou odstraněny! Jakmile se v sobě probudí čerstvější a zdravější lidský druh, nebude již pak více snášet takováto zneužívání, protože ona stojí proti jakémukoliv zdravému smyslu. Z takovýchto vymělkovaných znetvoření přirozeného života nemohlo přece také nikdy vzniknout něco skutečně velikého, protože lidé při tom zůstali příliš nesvobodní. V těchto zdánlivě vedlejších věcech spočívá ohromné svázání bytí. **Zde** musí nastat svoboda, přičemž se jednotlivec odpoutá od nedůstojných zvyků! Pravá svoboda spočívá jen v pravém **poznávání** povinností, které zůstává spojeno s dobrovolným **plněním** povinností! Jedině plnění povinností dává **práva!** To se vztahuje také na děti, kterým mohou vzcházet práva jen z nejuvěrnějšího plnění povinností.

Existuje však celá řada nejpřísnějších povinností všech rodičů, které s právy dítěte nesouvisí.

Každý dospělý si má být vědom, co je vlastně skutečně spojeno s plozením. Dosavadní v tom lehkomyšlnost, bezmyšlenkovitost a také falešné názory vymstily se přece tak nešťastným způsobem.

Ujasněte si jen, že v nejbližším onom světě již stojí připraveno velké množství duší v očekávání možnosti opětovné inkarnace na zemi. Jsou to zpravidla takové lidské duše, které,

zachyceny karmickými vlákny, hledají jakékoliv vyrovnání v novém pozemském životě.

Jakmile se jim k tomu naskytne možnost, ulpívají na místech, kde nastal akt plození, aby čekaly a sledovaly dozrávání nového lidského těla jakožto příbytku. Při tomto čekání se pak sprádají jemnohmotná vlákna z mladého těla k duši, která se vytrvale zdržuje velmi blízko nastávající matky, a naopak, při určité zralosti poslouží pak vlákna jako most, který cizí duši z onoho světa vpustí do mladého těla, kterého se také ihned pro sebe domáhá. Tím se přistěhuje cizí host, který může způsobit svou karmou vychovateli mnoho útrap! Cizí host! Jak nepohodlná myšlenka! To by si měl člověk neustále držet před očima a neměl by nikdy zapomenout, že může **spolu**rozhodovat při výběru mezi čekajícími dušemi, pokud dobu k tomu určenou lehkomyšlně nepromešká. Inkarnování je však podrobena zákonu přitažlivosti stejného druhu. Avšak není k tomu bezpodmínečně zapotřebí stejný druh jednoho ze zploditelů sloužící jako pól, nýbrž někdy je to nějaký člověk, který je velmi často v blízkosti nastávající matky. Jak mnohé zlo může být odvráceno, jakmile člověk opravdu zná celý tento děj a vědomě se jím zabývá. Avšak lidé jen lehkomyšlně dovádějí, navštěvují zábavy a tance, pořádají společnosti a vůbec se nestarají o to, co důležitého se během této doby připravuje, aby je to později mocně zasáhlo v celém jejich životě.

Měli by vědomě v modlitbě, jejímž základem je přece vroucí přání, tak mnohé v tomto řídit, zlo oslabit a dobro posílit. Cizí host, který k nim jako dítě zavítá, byl by pak takovým, že by zůstal **vítaným jakýmkoliv** způsobem! Mnoho se žvaní o předporodní výchově, v obvykle polovičním nebo falešném chápání mnohých účinků, které jsou zevně pozorovatelné.

Jak ostatně často, tak také i zde je lidský závěr z pozorování falešný. Neexistuje dokonce žádná možnost předporodní výchovy, zato však existuje bezpodmínečná možnost **ovlivnění přitažlivosti**, jestliže se tak stalo v pravý čas a s opravdovou vážností! To je rozdíl, který v následcích zasahuje mnohem dále, než co mohla kdy předporodní výchova dokázat.

Kdo si o tom udělal jasno, a přesto se ještě lehkovážným způsobem bezmyšlenkovitě spojuje, nezaslouží si nic jiného, než aby se do jeho okruhu vetřel lidský duch, který mu může přinést neklid a snad dokonce i zlo.

Plození nemá být pro duchovně svobodného člověka ničím jiným než důkazem jeho ochoty přijmout cizího lidského ducha jako stálého hosta do rodiny a poskytnout mu na zemi příležitost k vyrovnání a ke zrání. Jen kde existuje na obou stranách vroucí přání **pro tento účel**, má nastat příležitost k plození. Posoudíte-li rodiče a děti vycházejíce jen z těchto skutečností, změní se tak mnohé samo od sebe. Vzájemné zacházení, výchova, všechno dostane jiné, vážnější základy, než bylo doposud v četných rodinách obvyklé. Bude vzájemně více ohledu a více úcty. Bude se pocíťovat vědomí samostatnosti a zodpovědné úsilí, což přinese v národu jako následek přirozený sociální vzestup. Děti se však brzy odnaučí troufale chtít práva, která nikdy nebyla.